

Ranska tunnustaa sen, mitä Palestiinasta on jäljellä

Syyskuussa 2025 presidentti Emmanuel Macron seisoo YK:n yleiskokouksen edessä ja tunnustaa Palestiinan valtion. Puhe on huolellisesti muotoiltu, täynnä vetoamuksia rauhan, ihmisarvon ja kansainvälisen oikeuden puolesta. Kamerat välkkyvät, diplomaatit taputtavat, ja otsikot julistavat hetkeä "historialliseksi". Älkää kuitenkaan erehtykö: **Ranska ei tunnusta valtiota – se tunnustaa hautausmaan.**

Siihen mennessä, kun Macron antaa julistuksensa, Gazasta voi olla jäljellä vain palanutta maata, joka on täynnä niiden luita, joita maailma ei päättänyt pelastaa. Ranskan ele, vaikka se olisi kuinka hyväntahtoinen, saapuu kuolemanvarmuudella kuin myöhään lähetetty surunvalittelukirje hautajaisten jälkeen. Diplomatian nimissä Pariisi nostaa lipun tuhkien ylle.

Ele täynnä ironiaa

Ranska väittää, että sen tunnustus on tarkoitettu elvyttämään kahden valtion ratkaisua osana laajempaa rauhanpyrkimystä. Macron on esittänyt tavanomaiset edellytykset: Hamasin aseistariisunta, panttivankien vapauttaminen ja Palestiinan itsehallinnon uudistaminen. Paperilla tämä kuulostaa järkevältä. Käytännössä se kuulostaa satiirilta. Gaza on täydellisessä saarrossa. Länsiranta liitetään reaaliajassa. Ja Ranska pyytää palestiinalaisia – joista monet ovat nälkäisiä, siirtymään joutuneita tai kuolleita – järjestämään politiikkansa ennen kuin heidät voidaan tunnustaa kansakunnaksi.

Se olisi naurettavaa, jos se ei olisi niin veristä.

Gaza: Nälkää näkevä piikkilankojen takana

Olkaamme suoria: **Gaza on vankila, ja sen vangit nääntyvät nälkään.** Maaliskuusta 2025 lähtien Israel on määrännyt täydellisen saarron – maalta, ilmasta ja mereltä. Kaikki rajanylityspaikat ovat Israelin hallinnassa. Ulkomaisia toimittajia ei päästetä sisään. Kansainvälisiä avustussaattueita ei sallita. **Merisaarto** on edelleen täysin voimassa. Mitään ei pääse sisään. Kukaan ei pääse ulos.

Tämä ei ole humanitaarinen kriisi. Se on ihmisen aiheuttama nälänhätä, suunniteltu byrokraattisella tarkkuudella.

Yhdistyneet Kansakunnat ja Kansainvälinen rauhankonferenssi ovat molemmat vahvistaneet, että Gaza on nyt **vaihe 5 nälänhädässä** – massanälkiintymisessä. Yli 70 % viljelysmaasta on tuhattu. Vedenpuhdistuslaitokset on pommitettu tai niiltä on viety

polttoaine. Useimmat ihmiset juovat suolaista tai saastunutta vettä, jos he ylipäättään juovat.

Uskomattomasti kourallinen paikallisia toimittajia – jotka ovat kansainvälisten medioiden, kuten AFP:n ja Al Jazeeraan, palkkaamia – jatkaa raportointia paikan päältä. He ansaitsevat vakaata tuloa kattamalla oman yhteiskuntansa romahtamisen. **Kuvittele, että sinulle maksetaan raporttien kirjoittamisesta, kun naapurisi syövät ruohoa ja kaupunkisi muuttuu raunioiksi.** Tämä ei ole journalismia; se on selviytyjien todistus.

Israel: Lain rikkominen rankaisematta

Israel, **miehittäjävaltiona**, on velvollinen **Neljännän Geneven sopimuksen** nojalla varmistamaan, että siviiliväestöllä on pääsy ruokaan, veteen ja lääketieteelliseen hoitoon. Sen sijaan se on tietoisesti kieltänyt kaikki kolme.

Se on myös uhmannut **kahta erillistä Kansainvälisen tuomioistuimen päätöstä** – tammikuussa ja maaliskuussa 2024 – jotka määräisivät Israelin sallimaan humanitaarisen avun pääsyn Gazaan ja ryhtymään kaikkiin toimiin kansanmurhan tekojen estämiseksi. Israel jätti molemmat huomiotta.

Olkamme selviä: **tämä ei ole vain moraalinen epäonnistuminen – se on räikeä, jatkuva rikos.** Nälkiinnyttäminen sodankäynnin menetelmänä on kielletty kansainvälisen humanitaarisen oikeuden nojalla. Se on myös sotarikos Rooman perussäännön mukaan. Silti Israel jatkaa silmukan kiristämistä ilman merkittäviä seurauksia.

Länsiranta: Liittäminen pyyhkimällä pois

Kun Gaza nälkiintyy, Länsiranta paloitellaan kuin ruho. Israelin Knessetin ei-sitova äänestys alueen liittämiseksi – yhdistettynä siirtokuntien rakentamisen räjähdysmäiseen kasvuun ja sotilasiskuihin – on murskannut kaikki väitteet elinkelpoisesta palestiinalaisvaltiosta. Ranska saattaa tunnustaa Palestiinan syyskuussa, mutta siihen mennessä Palestiinaa ei ehkä ole jäljellä tunnustettavaksi – vain hajallaan olevia palasia, piiritettyjä ja haudattuja.

Kansainvälinen yhteisö: Syylinen toimimattomuuteen

Ranskan ilmoitus tuo esiin vielä tuomitsevamman totuuden: **kansainvälinen yhteisö ei epäonnistu – se on osallinen. Kansanmurhasopimuksen** mukaan valtioilla on velvollisuus **estää kansanmurha**, ei vain tuomita sitä jälkikäteen. **Suojeluvastuun (R2P)** doktriinin mukaan niiden on toimittava, kun väestö kohtaa joukkojulmuuksia.

Silti maailmanlaajuinen vastaus on ollut kädenvääntelyä ja puolivillaisia toimenpiteitä. Avun saarto jatkuu. Aseiden toimitukset Israeliin jatkuvat. Kansainvälisen tuomioistuimen päätökset jätetään huomiotta. Ei sanktioita, ei kauppasaartoja, ei merkittäviä toimia.

Älkäämme kaunistelko: **sallimalla Israelin käyttää nälkää aseena maailma osallistuu kansanmurhaan.**

Johtopäätös: Lippu nostetaan hautojen ylle

Ranskan lupaus tunnustaa Palestiina ei ole merkityksetön – mutta se on groteskisti väärin ajoitettu. Tunnustaminen ei ole pelastusta. Se ei ruoki nälkäisiä eikä tarjoa suojaa siirtymään joutuneille. Se ei tuo kuolleita takaisin. Ilman kiireellisiä toimia saarron murtamiseksi, Gazan tulvimiseksi avulla ja kansainvälisen oikeuden toimeenpanemiseksi Ranskan tunnustaminen ei ole oikeudenmukaisuuden teko – se on muistopuhe.

Kun Macron nostaa Palestiinan lipun syyskuussa, maailman pitäisi kysyä: **Tekeekö hän tervehdyksen suvereenille kansakunnalle – vai kunnioittaako hän uhreja, jotka me kaikki hylkäsimme?**

Jos vastaus on jälkimmäinen, tämä ei ole diplomatiaa. Se on osallisuutta.